

N. Suszter Mária: *Fehér a fehérben*

Várj meg! Ne rohanj! Hallod! – hasította ketté az éjszakai csendet Nelli hangja.

- Igyekezz már! Megfagyok! – topogott Ida türelmetlenül.

A szél követelődzőn rázta a meztelen fák ágait, amikre zúzmarát tűzdelt a tél mogorvasága. Szállingózni kezdett a hó, s a kandeláberek ásítva pislákolnak az éjben. Nelli és Ida ikrek, de Ida húsz perccel előbb született, úgyhogy az idősebb testvér joga őt illeti, teljhatalomban.

- Te süket vagy? Nem hallod, hogy üvöltözök utánad? – bosszankodott Nelli miután utolérte testvérét.
- Nagyon fázom, siessünk egy kicsit! Üvöltözés helyett inkább szedd a lábad! – vágott vissza Ida.

Ahogy a temető feltűnt, Ida gondolatai között Nagyi mosolygott a maga szelídségével. Az örök csend kertje, ahol az emlék ráül az ember vállára, pergő filmet forgat a leporolt múltból.

Nagyi! Egy éve már, hogy elbúcsúzott az árnyékvilágtól. Halálának napját pontosan a születése napjára szemelte ki. Az örömnünnep sziluetttje.

Mióta Nagyi elment komorabbak a sírkövek. – állapította meg Nelli, a temetőhöz érve - Nagyon utálok erre jönni!

- Ugyan már! Mitől félsz Nelli? – húzta fejébe kapucniját Ida, szaporázva lépteit, mielőbb elhagyni ezt a nyomasztó utca részt!
- Te hiszel a szellemekben Ida?
- Persze, főleg a dzsinnekben...
- Ne már! Tényleg! Hiszel a szellemekben?
- Szellemek nincsenek! Ha lennének, Nagyi most idejönne, hogy jól fenéken billentsen, mert ilyen butaságokat kérdezel.
- Nagyon vicces! – morgolódott Nelli.

Nagyi maga volt a feltétel nélküli szeretet, vagy inkább egy földre szállt angyal, aki arra született, hogy unokái legyenek. Nagyi sohasem emelte fel a hangját, ám így is észrevehető volt, ha valami kicsit túlszaladt a korlátokon, akkor bizony egyszerűbbnek tűnt visszavonulót fújni. Az esetleges dorgálás előtt, ha Nellit Kornéliának, Idát Idusnak nevezte, bekapcsolt a „Vigyázat Nagyi mérges!” vészjelzés, nyomban keresni kellett valami ellensúlyt. Egy ölelés, egy imádlak és az elmaradhatatlan bónusz puszi varázsszerként hatott és az elégedetlenkedő, morcos tekintet angyali mosollyá szelídült.

Nagyi imádta a telet, a havas utcákat és a mások által méltatlanul utált dermesztő hideget. Este lefekvés előtt mindig tett egy félórás sétát időjárás viszonyoktól függetlenül, hogy rendezhesse gondolatait, megnyugtassa szívét, hogyha ez az utolsó estéje, akkor úgy menjen el, hogy tiszta legyen a lelke. Hányszor, de hányszor hallották ezt tőle...

Gyermekkorukban a lányok sokszor kísérték őt ezeken a sétákon, ilyenkor Nagyi merev komolysággal okította őket: ha téli havas úton járnak, mindig oda lépjenek, ahol nagyon csillog, mert garantált egy kifogástalan hátra szaltó. Hátra szaltó... csengtek a szavak Nelli fülében.

Az utcán magasodni kezdtek a hóbuckák, egyre hízott az összefüggő hótakaró, a szél is dühöttebben szaladgált a buckák között. Nelli fagyott félhangon felsikoltott:

- Te jó ég! Mi az ott?

Ida a szívéhez kapott, az hevesen zakatolásba kezdett, úgy is lehet mondani, majd kiugrott a helyéről.

- Miért ijesztgetsz? – eszmélt fel Ida gondolataiból.
- Nem látod azt a fehérét?
- Az egész utca fehér Nelli!
- De ott, ott azt! Az akácfáknál! Ida! Én félek! Biztos a Nagyira gondoltál, ő meg visszajött! – Nellit halk zokogás kezdte rázni.

- Dehogy jött vissza! Hagyd már abba kérlek!

Ida tekintete gyökeret eresztett egy akácfa törzsén. Fehér alak emelkedett a hóbuckából, majd hirtelen eltűnt.

A két lány szoborrá dermedve bámulta a temető melletti akácost, melynek ágai idomtalanul kalimpáltak az erős szélben. Az alak ismét feltűnt. A két lány rémületében sikoltani próbált, de a hang ráfagyott a torkukra. Időtlenül álltak az akácossal szemben, ahol a fehér alak eltűnt, majd ismét emelkedni kezdett a hóbuckák közül.

- Maradj itt Nelli! Mindjárt visszajövök, megnézem mi az! Képtelen vagyok egy lépést is tovább menni, amíg nem néztem meg. – súgta Ida
- Ne menj Ida! Kérlek! Ne hagyj itt! – kapaszkodott nővére kabátujjába Nelli
- Akkor gyere velem!
- Dehogy megyek!

Ida megfogta húga kezét, lefejtette görcsbe rándult ujjait a kabátszövetről, és hang nélkül elindult az emelkedő és eltűnő alak felé, az akácos és a temető közti úton. Egyre távolodott húgától. Amikor Ida eltűnt a dombok közt, Nelli összekuckózta magát a hóesésben, vacogott, de ezúttal nem a hideg, a félelem fagyasztotta. Akár egy megriadt vad, remegett az utcalámpa álmos fényében, várta, mikor bukkan majd elő nővére, ha egyáltalán visszajön. Mert mi van, ha nem jön vissza? Akkor ő itt mit kezd magával egyedül a sötétben? Óráknak tűnő percek múltán végre feltűnt Ida kapucnija, majd teljes alakja. Nelli megkönnyebbült. Visszajött! Tudtam, hogy visszajön! Nyújtott, gyorsuló léptekkel elindult nővére felé.

Ida komoran megállt Nelli előtt. Nelli arcából a lába ujjába futott a vér. Míg végül Nelli megszólalt:

- Na, mesélj már, mi volt az?
- Nem ember ... – kezdte Ida monoton hangon lehajtott fővel
- Nem ember? Te jó ég! Mondtam, hogy ne menj oda! Akkor biztosan szellem! Tudtam, hogy szellem! Beszéltél vele?

- Hát, hogy őszinte legyek Nelli ... megkérdeztem tőle mit keres itt, de nem értettem mit mondott...
- Hogy hogy nem értetted Ida? Miért, mit mondott?
- Nem emberi nyelven beszélt... Azt mondta... - Ida nagyot nyelt – azt mondta: Meeeee! Meeeee!

Nelli arcát elfutotta a vér, de mielőtt hang jött volna ki a torkán, Ida égtelen nevetésben tört ki.

- Egy kecske rágta az akác törzsét. A környékből szökhetett meg. Gyere, siessünk, mert megfagyok!